

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín I,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1365/DS/2018,
JID: 66224/2018/KUUK/MŠ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1365/DS/2018, JID: 66224/2018/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „městský úřad“), ze dne 13. 11. 2017, č. j. MULTM/0071877/17/DOPPR/PLe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 200 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 31. 8. 2017 v čase 15:45 hod. na silnici č. II/261 v blízkosti domu čp. „X“ v obci Žalhostice, jako řidič motorového vozidla tovární značky Ford Mustang, RZ „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 12 km/h (naměřená rychlost 65 km/h, po odečtení tolerance radaru ± 3 km/h tedy 62 km/h).

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, když správní orgán prvního stupně dostatečně nezduvodnil výši uložené pokuty, jejíž zákonné rozmezí je 1 500 Kč – 2 500 Kč a žalobci byla uložena pokuta v částce 2 200 Kč. Podle názoru žalobce nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria a u zhodnocených kritérií bylo přihlédnuto pouze k přitěžujícím okolnostem a správní orgán prvního stupně vůbec nevzal do úvahy polehčující okolnosti. Jako polehčující okolnost mělo být vzato do úvahy to, že údajný přestupek neměl jakékoliv následky, dále měla být vzata do úvahy povaha daného úseku, který je přehledný a s kvalitním povrchem a dále i to, že k přestupku došlo ve dne a provoz byl nulový, což závažně snižuje závažnost údajného přestupku. K tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63. Žalobce dále uvedl, že žalovaný porušil zákaz dvojího přičítání, když uvedl, že musel vzít v úvahu, že žalovaný mohl svým nezodpovědným jednáním ohrozit ostatní účastníky silničního provozu, což je součástí skutkové podstaty daného přestupku. Žalobce upozornil, že nemělo být přihlíženo k záznamům přestupků starších tří let v rámci hodnocení pachatele, neboť tento přístup činí institut zahlazení odsouzení naprosto zbytečným.
3. Žalobce dále uvedl, že považuje za nepřezkoumatelnou úvahu správního orgánu, že zohlednil výši naměřené rychlosti, neboť správní orgán neuvedl, jaký vliv mělo toto kritérium mít na konečnou výši pokuty. Podle názoru žalobce měla být uložená sankce žalovaným snížena, a to z důvodu neodůvodněných průtahů, důsledkem kterých žalobci neodůvodněně a neoprávněně vznikla újma v důsledku nezákonné nečinnosti správních orgánů.
4. Žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně porušil § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), když ve výroku rozhodnutí chybí ustanovení, které stanovuje výši nákladů řízení.
5. Dále žalobce namítal, že měření rychlosti provedli policisté v daném případě skrytým způsobem prostřednictvím civilního vozu, aniž by pro takové jednání měli zákonné zmocnění v § 79a zákona o silničním provozu či v jiném zákonném ustanovení. Takový postup je v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, vyplývající mj. z čl. 4 odst. 4 Listiny. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, podle kterého v případě pochybností jsou orgány veřejné moci povinny postupovat mírněji. Měření rychlosti skrytým způsobem pak žalobce přirovnal k ust. § Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

158d tr. řádu, týkajícího se sledování osob a doplnil, že skrytý výkon pravomoci by měl být uplatňován pouze tehdy, je-li to zcela nezbytné, proporciálně a dále, je-li to v zákoně výslovně uvedeno.

6. Konstatoval, že nebyl naplněn účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu, když měření bylo prováděno pomocí civilního vozu. Kdyby bylo měření prováděno viditelně nebo by byl úsek trvale označen dopravními značkami, účelu měření by bylo jistě dosaženo, neboť v takovém případě by řidiči zajisté zpomalili.
7. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se vůbec nezabýval tím, zda měření rychlosti splňuje jedinou podmínku § 79a silničního zákona, tedy zda bylo měření rychlosti provedeno za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu.
8. Namítal, že ověřovací list k použitému rychloměru je nezákonný, protože jej vydal jeho výrobce a prodejce, tj. RAMET, a. s., která má tudíž na udělování osvědčení svým výrobkům ekonomický zájem a je tudíž nezákonný. Navrhl, aby soud přerušil řízení do doby, než bude rozhodnuto o jeho podnětu ohledně ověřovacího listu rychloměru v přezkumném řízení.
9. Dále žalobce namítl, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze v zatačce, což je patrné z mapových podkladů a napovídá tomu i skutečnost, že měřené vozidlo se nachází v levé části snímku, ačkoliv měření bylo provedeno zprava.
10. Žalobce konstatoval, že úvahu správního orgánu, že samotný zákon o odpovědnosti za přestupky předpokládá, že pachatel má povinnost a možnost předvídat porušení zákona (nedbalost vědomá), považuje za nepřezkoumatelnou, neboť není zřejmé, z jakého konkrétního ustanovení správní orgán toto pravidlo dovozuje.
11. Žalobce dále namítl, že správní orgán se nezabýval ani tím, zda žalobce mohl a měl vědět, že se nachází v obci a jakou rychlostí jede, resp. že naplňuje skutkovou podstatu přestupku, proto je dle názoru žalobce závěr o zavinění nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
12. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a k žalobním bodům uvedl především následující. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil výši uložené pokuty, zabýval se jak místem spáchání přestupku, když přestupek byl spáchán v zastavěné oblasti, tak i vzal v úvahu skutečnost, že přestupek byl spáchán v odpoledních hodinách, kdy je dopravní špička, rovněž tak bylo přihlédnuto i ke skutečnosti, že žalobce má v kartě řidiče celkem 11 záznamů za přestupky a taktéž bylo přihlédnuto i k naměřené hodnotě rychlosti, o kterou byl stanovený limit překročen. Podle názoru žalovaného tak správní orgán prvního stupně přihlédl ke všem okolnostem přestupku a po posouzení celé Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věci uložil správní trest – pokutu v horní polovině zákonné sazby, neboť žalobce dlouhodobě nerespektuje zákon o silničním provozu. Námitku týkající se nezohlednění současného uložení povinnosti uhradit náklady řízení a zápisu dvou bodů považoval žalovaný za nemístnou a účelovou, proto se k ní nevyjadřoval.

14. K námitce žalobce, týkající se měření rychlosti žalovaný uvedl, že skryté měření rychlosti není zákonem zakázáno a ust. § 79a zákona o silničním provozu dává Policii ČR pravomoc provádět měření rychlostí, přičemž žádné další podrobnosti nestanoví a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 18 A 2/2018. K námitce měření rychlosti v rozporu s návodem žalovaný uvedl, že se jedná o námitku vykonstruovanou, neboť místo měření - Žalhostice „X“ je v rovném úseku, kde rádius zakřivení není nepochybně menší než 1 600 m, což je zjevné i z mapových podkladů.
15. Dále žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně se s odůvodněním zavinění žalobce vypořádal dostatečně. Doplnil, že žalobce, stejně jako každá fyzická osoba musí dodržovat určité povinnosti dané právními předpisy a nesmí bezdůvodně spoléhat na to, že nezpůsobí nebo neohrozí zájmy zde uvedené a rovněž doplnil, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1991, tudíž by měl znát zákon o silničním provozu a měl by vědět, jaká je maximální dovolená rychlost v obci daná zákonem, není-li dopravním značením stanoveno jinak.
16. Stran nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů se žalovaný nevyjadřoval, neboť se podle jeho názoru nejedná o námitky a názory k předmětné věci.

Posouzení věci soudem

17. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasili.
18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.
19. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 29. 9. 2017 bylo městskému úřadu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Litoměřice, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 31. 8. 2017 v čase 15:45 hod. na silnici č. II/261 v blízkosti domu čp. „X“ v obci Žalhostice, jako řidič motorového vozidla tovární značky Ford Mustang, RZ „X“, když překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

km/h) o 12 km/h (naměřená rychlost 65 km/h, po odečtení tolerance radaru ± 3 km/h tedy 62 km/h). Spolu s tímto oznámením bylo magistrátu doručeno i oznámení přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k dotčenému rychloměru, seznam policistů proškolených k obsluze rychloměru RAMER 10, evidenční karta řidiče žalobce, videozáznam prováděné kontroly žalobce policisty a fotografie z místa přestupku.

21. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce byl městským úřadem ve věci předvolán k jednání na den 10. 11. 2017, a toto předvolání žalobce osobně převzal dne 13. 10. 2017, následně žalobce dne 16. 10. 2017 udělil plnou moc obecnému zmocněnci, který dne 25. 10. 2017 nahlédl do spisu. K nařízenému jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, ani se žádným způsobem neomluvili a městský úřad tak jednal v nepřítomnosti žalobce. Následně městský úřad vydal rozhodnutí ze dne 13. 11. 2017, kterým shledal žalobce vinným z dotčeného přestupku. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal blanketní odvolání a městský úřad žalobce vyzval k doplnění odvolání, což žalobce neučinil a žalovaný následně napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí městského úřadu.
22. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
23. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
24. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud nejprve zabýval široce vymezenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost především v úvaze správního orgánu, že zohlednil výši naměřené rychlosti, aniž by uvedl, jaký vliv mělo toto kritérium na konečnou výši pokuty, dále z nedostatků důvodu, neboť se správní orgán nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti provedeno za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu a dále uvedl, že chyběly úvahy o zavinění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Při vypořádávání námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou žalobce, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí. Soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Současně soud podotýká, že je třeba rozlišovat mezi nesouhlasem s daným důvodem rozhodnutí a jeho absolutní absencí, která by mohla zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K výše uvedenému srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75.
26. Uloženou pokutu městský úřad na str. 5 prvostupňového rozhodnutí odůvodnil následovně: *„Při určení druhu správního trestu a jeho výměry vyhodnotil správní orgán jednání obviněného jako pro společnost nebezpečné a naplňující skutkovou podstatu přestupku, která je zákonem vyjádřena správním trestem, pokuty od 1.500,- do 2.500,- Kč. Při ukládání správního trestu správní orgán nemohl zvažovat žádné polehčující okolnosti, jelikož mu nejsou žádné známy. Na druhou stranu musel správní orgán při ukládání správního trestu vzít v úvahu závažnost přestupku, kterého se obviněný dopustil, kdy svým nezodpovědným jednáním mohl ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Přestupek byl hodnověrně prokázán zaslaným spisovým materiálem. Z fotografie z radarového zařízení je zcela evidentní, že policisty bylo naměřeno právě vozidlo zn. Ford Mustang rz. „X“, a toto vozidlo bylo také následně zastaveno a řidič byl ztotožněn dle předložených dokladů, tudíž jakákoli pochybnost o naměřené rychlosti ve vztahu ke konkrétnímu vozidlu a řidiči uvedeného vozidla je zcela irrelevantní. Rychloměr, kterým bylo vozidlo naměřeno, splňoval veškeré požadavky na něj kladené a doba platnosti ověřovacího listu je volena tak, aby po celou dobu její platnosti byla zaručena správná funkce rychloměru. Policista, který rychloměr nastavil, byl pro tuto práci vyškolen. Při stanovení druhu a výše správního trestu správní orgán přihlédl k závažnosti spáchaného přestupku. Dále správní orgán přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, ze kterého vyplývá, že obviněný je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu „B“ od roku 1991 a v kartě má 11 záznamů za přestupky (6x překročení nejvyšší dovolené rychlosti, 3x technický stav vozidla, 2x zavinění dopravní nehody). Dále bylo přihlédnuto i k naměřené hodnotě rychlosti, o kterou byl překročen stanovený limit. Správní orgán přihlédl ke všem okolnostem přestupku a po posouzení uložil správní trest, pokutu v horní polovině zákonné sazby, neboť je zcela evidentní, že obviněný má dlouhodobě negativní vztah k zákonu o silničním provozu (viz záznamy v kartě řidiče). Takto uložený správní trest považuje správní orgán za odůvodněný, přiměřený a v plné výši respektující zákon o odpovědnosti za přestupky.“* Z uvedeného je patrné, že při určování výše pokuty bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, k okolnostem jeho spáchání a i k osobě žalobce. Zároveň je třeba zdůraznit, že uvedené úvahy o výši výměry pokuty je třeba vnímat v souvislosti se skutečnostmi uvedenými v předcházejících částech prvostupňového rozhodnutí. Ačkoliv by si soud dovedl představit podrobněji a pečlivěji zpracované úvahy o výši výměry pokuty, uvedené odůvodnění vyhovuje standardu přezkoumatelnosti. Proto soud ani této námitce žalobce nepřisvědčil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. K námitce, že sankce měla být snížena z důvodu neodůvodněných průtahů soud uvádí následující. Dle § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky jako k polehčující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel
- a) spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých,
 - b) spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost,
 - c) napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu,
 - d) oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, nebo
 - e) spáchal přestupek pod vlivem hrozby nebo nátlaku anebo pod tlakem podřízenosti nebo závislosti na jiném.
28. Dle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže
- a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout,
 - b) je pokuta ukládána za pokus přestupku,
 - c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo
 - d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
29. Z výše uvedených ustanovení nevyplývá, že by bylo možné jako důvod pro snížení sankce shledat skutečnost, že došlo k několikaměsíční nečinnosti správního orgánu před vydáním rozhodnutí. Podstatné je, že žalobou vydané rozhodnutí bylo vydáno před uplynutím prekluzivní lhůty k projednání přestupku. Právě poměrně krátká lhůta projednatelnosti přestupku je ochranou před případným postihem přestupku po nepřiměřeně dlouhé době. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
30. Soud dále k namítaným chybějícím ustanovením stanovujícím výši nákladů řízení konstatuje, že v prvostupňovém rozhodnutí je ve výroku uvedeno, že žalobci byla uložena dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. V § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je mimo jiné uvedeno, že správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí tedy bylo řádně uvedeno, na základě jakého ustanovení byla povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uložena. Ohledně samotné výše paušální částky pak bylo pojednáno na straně 5 prvostupňového rozhodnutí včetně odkazu na příslušné podzákonné předpisy. Ve skutečnosti, že odkaz na podzákonné předpisy stanovující konkrétní výši paušální náhrady nákladů řízení nebyl obsažen přímo ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neshledal soud důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
31. Dále se soud neztotožnil s námitkou spočívající v tom, že se správní orgány nezaobíraly tím, zda byla splněna podmínka zákonnosti měření rychlosti, když měření bylo provedeno policisty skrytým způsobem prostřednictvím civilního vozu. Dle § 79a zákona o silničním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. V § 79a zákona o silničním provozu není stanoveno, že by Policie České republiky měla provádět měření rychlosti výhradně ve vozech označených viditelnou policejní symbolikou. Správní orgány tudíž při obdržení podkladů od Policie České republiky, na jejichž základě bylo zahájeno řízení o přestupku, nebyly povinny se zabírat otázkou jejich zákonnosti z toho důvodu, jestli měření rychlosti proběhlo výlučně za použití vozů označených viditelnou policejní symbolikou. Nadto žalobce tuto námitku během správního řízení nevznísl. Soud zároveň doplňuje, že účelu měření rychlosti prostřednictvím civilních vozidel je rovněž dosaženo, neboť řidiči si nemohou být za takové situace jisti, zda jejich rychlost nemůže být změřena jiným civilním vozidlem a dosah takovéto latentní kontroly je mnohem širší, než když by řidiči věděli, že jejich rychlost je měřena pouze policejními vozy s viditelnou symbolikou. Soud nad to dodává, že není možné ztotožňovat či zaměňovat pravomoci policie uvedené v § 79a zákona o silničním provozu a v § 158d trestního řádu.

32. K žalobní námitce, že měření rychlosti proběhlo v zatáčce v rozporu s návodem k použití rychloměru, soud uvádí, že z výroku, jež má oporu v podkladech správního spisu, je patrné, že k měření došlo na silnici pro motorová vozidla č. II/261 v blízkosti domu čp. „X“ v obci Žalhostice. Ze snímku z rychloměru se jeví, že měřený úsek silnice byl přímý, nikoli obloukovitý. Je tedy nepochybné, že nebylo měřeno v zatáčce. Sám žalobce pak v žalobě bodě [4] uvedl: *„Správní orgán přehlédl i další polehčující okolnosti, a to např. povahu daného úseku, který je přehledný, s kvalitním povrchem vozovky apod.“* Navíc je naměřená rychlost podrobena odečtu průměrné odchylky měření, jež je korekcí neideálních podmínek měření v reálném světě. K umístění měřeného vozidla na snímku z rychloměru je pak třeba poznamenat, že je způsobeno skutečností, že vozidlo policistů s měřícím zařízením stálo čelem k příjezděmu vozidlu žalobce, což dokládá záznam z kamery policistů založený ve správním spise, a je to zachyceno i v samotném záznamu o měření, kde je uvedeno: „směr – příjezd“.
33. K námitce nedostatečného zhodnocení otázky zavinění soud uvádí, že zavinění žalobce městský úřad dostatečně odůvodnil na str. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl: *„Správní orgán konstatuje, že k naplnění skutkové podstaty, výše kvalifikovaného přestupku zcela postačuje zavinění z nedbalosti podle ustanovení § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Obviněný je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu „B“ od roku 1991, tudíž by měl znát zákon o silničním provozu a mohl by vědět, jaká je maximální dovolená rychlost v obci daná zákonem, není-li dopravním značením stanoveno jinak.“* Z citované stati je patrné, že se městský úřad v této pasáži prvostupňového rozhodnutí rovněž dotkl materiální stránky přestupku. Formulace použitá v rozhodnutí městského úřadu, že pachatel má povinnost a možnost předvídat porušení zákona, je dle soudu pouhou ne úplně přesnou parafrází zákonného vymezení vědomé nedbalosti obsažené v § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. V tomto ustanovení je uvedeno, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
34. K námitce, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda žalobce měl a mohl vědět, že se nachází v obci a jako rychlostí jede, soud konstatuje, že rychlost byla měřena v obci a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem nijak nezpochybnil, že hranice obce byly řádně označeny, ani netvrdil, že by jeho vůz trpěl náhlou poruchou tachometru. S ohledem na uvedené skutečnosti a přihlédnutím k tomu, že žalobce byl držitelem řidičského oprávnění, soud dospěl k závěru, že žalobce mohl a měl vědět, že poruší právní předpis, pokud pojede v obci vyšší rychlostí než 50 km/h, a přesto touto rychlostí jel. Soud tedy nepřisvědčil ani této námitce.

35. Ke zpochybnění ověření rychloměru s ohledem na skutečnost, že ověřovací list k použitému rychloměru vydala společnost, která je zároveň jeho výrobcem, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřícím zařízením Ramer 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož „[P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“
36. Ověření rychloměru není tudíž zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud k tomuto konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o ověření rychloměru dle citovaného zákona, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku. Soud v tomto směru nevyhověl ani návrhu žalobce na přerušení řízení do doby, než bude skončeno přezkumné řízení o osvědčení použitého rychloměru.
37. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
38. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
39. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)